

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Cont nr. 49.8.01

„Iisus cel înviat“*

Mari au fost speranțele, pe care le-au pus ucenicii în Iisus Hristos. Ei se și vedeau împărțind cu Iisus Hristos peste toată lumea, și iată, acest Iisus este prins, este judecat, este batjocorit și chinat și moare răstignit pe cruce, între doi tâlhari. Toate visurile lor s-au spulberat, toate nădejile lor s-au risipit. De teama de a nu fi prinși și condamnați ei stăteau ascunși, cu ușile încuiate și inima lor era apăsată de o tristețe adâncă. Dar iată, în acest întuneric al deznădejzii apare o lumină. Femei mironosițe au venit Dumineca la mormânt „când se lumina de ziuă” și înțelegând că Iisus nu este în mormânt, ci a înviat înainte de a se fi ridicat piatra și le-a spus că se va descoperi ucenicilor Lui. Plecând de la mormânt, femeile mironosițe „au alergat cu frică și cu bucurie mare să vestească învierea lui Iisus „celor unsprezece apostoli și tuturor celorlalți”. Dar ucenicii „n-au crezut” că Iisus a înviat, nici după ce Iisus s-a arătat Mariei Magdalena, celorlalte mironosițe și „la doi dintre ei, care mergeau la o țarină” (Matei 28, 1—10; Marcu 16, 1—13; Luca 24, 1—12; Ioan 20, 14—18).

În aceeași Duminecă doi ucenici se duceau de la Ierusalim la Emaus, apăsăți de întristare. Lângă ei a apărut un alt călător, care i-a întrebat de ce sînt triști. Ei i-au spus de Iisus-Domnul, care a fost răstignit. Călătorul, care era Iisus, le-a tilcuit Scripturile, arătându-le cum Hristos „trebuia să pătimizească și să intre întru slava Sa”. Ajungând spre seară în sat, la rugămintea lor Iisus a rămas cu ei. Când însă călătorul a luat pîinea, a binecuvîntat-o, a frînt-o și a dat-o celor doi ucenici, ei au cunoscut că acest călător este Iisus, „Iisus (însă) s-a făcut nevăzut de ei”. Iar ei au alergat la Ierusalim să spună ucenicilor că au văzut pe Domnul cel înviat și cum l-au cunoscut „la frîngerea pîinii”. Și pe cînd vorbeau (ucenicii) acestea, Iisus a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă; iar lor nu le venea să creadă că e Iisus (Luca 24, 13—46). Și fiind seară și ucenicii stînd cu ușile încuiate, „a venit Iisus și a stat în mijlocul lor și le-a zis: pace vouă, ... le-a arătat mîinile și coasta Sa — și s-au bucurat ucenicii văzînd pe Domnul”. Toma însă, nefiind împreună cu ucenicii, cînd a venit și aceștia i-au spus: „am văzut pe Domnul”, a răspuns că nu va crede că e Iisus-Domnul decît dacă va vedea în mîinile Lui semnul cuielor și va pune mîna în coasta Lui. În Dumineca următoare Iisus a stat în mijlocul ucenicilor și le-a zis: Pace vouă, iar Toma văzînd pe Domnul a zis: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!” (Ioan 20, 19—28), mărturisind astfel și el credința în Iisus cel înviat.

Domnul s-a mai arătat ucenicilor Săi de mai multe ori, ca după patruzeci de zile să se înalțe la cer și la zece zile după aceea să reverse Dubul Sfînt peste dînșii, ca ei să propovăduiască tuturor învierea și învățătura lui Iisus, să cheme peste credincioși lucrarea Dubului Sfînt și să întărească Biserica pe piatra de temelie, care este Hristos-Domnul. Căci El i-a asigurat pe ucenici și pe toți ce cred într-însul: „Iată Eu cu voi sînt pînă la sfîrșitul veacului” (Matei 28, 20).

Din cele spuse știm că Iisus s-a arătat după înviere la unul sau doi, dar a venit și în mijlocul tuturor ucenicilor. Unii l-au cunoscut după cuvîntul ce l-a rostit sau după înșfășurare, alții după felul cum a binecuvîntat și a frînt pîinea, aducîndu-și aminte de Cina cea de Taină.

Ca și atunci și acum Iisus cel înviat și înălțat întru mîrire dumnezeiască este cu noi. Chiar dacă

nu-l vedem, cum l-au văzut ucenicii, îi simțim prezența și primim cu credință și dragoste învățătura Lui, lumina Lui, harul divin și darurile Sale cele bogate. În rugăciunea particulară pe care o face credinciosul singur sau cu casnicii lui în fiecare zi în fața sfintelor icoane el simte că de față e Dumnezeu, e Iisus Hristos. Această rugăciune, de cerere, de mulțumire, de preamărare îl pune în legătură sufletească cu Iisus — Domnul și Mîntuitorul nostru. Așadar, dacă ne rugăm Domnului, El este cu noi, este în noi, ne luminează, ne mîngîie, ne călăuzește la tot ce e bun și mîntuitor, ca prin harul Lui să ne ferească de păcat, să ne întărească în virtute, să ne ajute la împlinirea datoriilor noastre față de Biserică, față de semenii, față de popor.

INVIEREA DOMNULUI

Icoană pe lemn, cu piatra mormîntului pecetluită, de la catedrala Sf. Treime din Blaj

Dar prezența lui Hristos se simte deplin la sfintele slujbe și îndeosebi la Sfînta Liturghie, cînd — așa cum a fost în mijlocul ucenicilor — El este acum în mijlocul nostru și ne umple de o bucurie deosebită. De altfel înainte de Simbolul Credinței, dacă slujesc mai mulți preoți, aceștia sărută Cinstitele Daruri și își dau sărutarea frățească zicînd: „Hristos în mijlocul nostru” — „Este și va fi” — „Totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.” Aceasta nu se referă numai la preoți, ci la întreaga Biserică, pentru că Hristos este în mijlocul tuturor celor ce sînt la Sfînta Liturghie în toate bisericile și îi unește pe toți într-o unitate sufletească desăvîrșită. Astfel simțim că nu sîntem izolați unul față de altul, ci sîntem obștea cea mare a Bisericii, plămînită după chipul lui Hristos și însuflețită de Dubul Sfînt. De aici simțămîntul de solidaritate, de frățietate, rîvna de a ne gîndi nu numai la cele trebuincioase ale fiecăruia, ci și la binele altora, la binele tuturor. Simțămîntul acesta că nu ești singur, că — în Iisus Hristos — sîntem „un trup și un duh” și ne iubim Biserica, ne iubim unul pe altul, izvorăște din prezența lui Hristos, care este izvorul nesecat al unității noastre și al rîvnei noastre de a sluji binelui și propășirii obștei.

(Continuare în pag. 2)

Mitropolitul Dosoftei

Mitropolitul Dosoftei a fost unul din chipurile cele mai luminoase ale ierarhilor Bisericii Ortodoxe Române, un zelos ostentiv, atît în opera de păstorie sufletească, cît mai ales în lucrarea de introducere a limbii române, ca limbă a cărților noastre de cult.

După documentele mai vechi întregite de cele mai noi, el se trăgea dintr-o familie de negustori români macedoneni, avînd numele de mirean Dimitrie Barila. La anul 1649 era călugăr la Mănăstirea Probota unde, după o însemnare a sa, se îndeletnicește cu cunoașterea limbilor latină, greacă și polonă și cu aprofundarea limbii române, pentru care urma să devină unul dintre dăltuitorii ei, ca această limbă să poată fi un organ potrivit a hrăni și, în același timp, a oglindi sufletul poporului care o grăia.

Nu se știe dacă a făcut studii afară din țară, dar, cu ajutorul limbilor pe care le cunoștea, reușise să pătrundă în tezaurul unei frumoase culturi din vremea aceea. Cronicarul Ion Neculce ni-l prezintă astfel: „Acestu Dosofteiu mitropolit nu era om prostu (neînvațat) de felul lui. Și era de neam de mazil; pre învățat, multe limbi știa: elinește, latinește, slavonește și altă adîncă carte și învățatură, deplin călugăr și cucernic, și blind ca un miel. În țara noastră, pe aceasta vreme, nu este om ca acela.” În anul 1658 îl aflăm episcop la Huși, în 1659 episcop la Roman, iar la 1671 este mitropolitul Moldovei. În anul 1673 emigrează

(Continuare în pag. 3)

Sf. Taină a Cuminecăturii

Imediat după Sf. Taină a Botezului, Biserica noastră administrează noului botezat nu numai Sf. Taină a Mirului, ci și Sf. Taină a Cuminecăturii. În cele ce urmează, vom înfășișa (după prot. Dr. P. Deheleanu: Manual de sectologie, Arad, 1948, p. 341—348) învățătura ortodoxă despre Sf. Taină a Cuminecăturii și temeiurile ei biblice.

1. După săturarea minunată a mulțimilor în pustie, Mîntuitorul anunță limpede așezarea Sf. Taine a Cuminecăturii: „Adevărat, adevărat zic vouă: Mă căutați nu pentru că ați văzut minuni, ci pentru că ați mîncat din pîini și v-ați săturat. Lucrați nu pentru mîncarea cea pieritoare, ci pentru mîncarea ce rămîne spre viață veșnică și pe care o va da vouă Fiul Omului... Căci pîinea lui Dumnezeu este cea care se coboară din cer și care dă viață lumii” (Ioan 6, 26—27. 33).

În legătură cu pîinea care se coboară din cer, Mîntuitorul dă următoarea lămurire: „Eu sînt pîinea vieții. Părinții voștri au mîncat mană în pustie și au murit. Pîinea care se coboară din cer este aceea din care, dacă mîncă cineva, nu moare. Eu sînt pîinea cea vie, care s-a pogorit din cer. Cine mîncă din pîinea aceasta viu va fi în veci. Iar pîinea pe care eu o voi da pentru viața lumii este trupul meu” (Ioan 6, 48—51).

Dacă am vrea să înțelegem aceste cuvinte ale Mîntuitorului în sens spiritual (duhovnicesc) și nu literal, ne-am izbi de două dificultăți: a) „pîinea cea vie” este asemănată cu mana primită de iudei în pustie; de unde rezultă că nu poate fi vorba aici decît de ceva material, adică de o mîncare propriu-zisă; 2) despre această mîncare, Mîntuitorul spune clar — cînd constată că iudeii nu pot pricepe cum este cu putință ca cineva să-i mîncînce trupul — că este trupul și sîngele Lui: „Dacă nu veți mîncă trupul Fiului Omului și nu veți bea sîngele lui, nu veți avea viață în voi” (Ioan 6, 33).

(Continuare în pag. 2)

* Din Pastorală la Învierea Domnului 1973 a I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului.

Sf. Taină a Cuminecăturii

(Urmare din pag. 1)

2. Așezarea Sf. Taine a Cuminecăturii, anunțată prin cuvintele arătate mai sus, o face Mîntuitorul la Cina cea de Taină. Despre acest fapt ne încredințează Sf. Evanghelist Matei: „Iar pe cînd mîncău ei, Iisus, luînd pîine și binecuvîntînd, a frînt și, dînd ucenicilor, a zis: „Luați mîncăci, acesta este trupul meu. Și luînd paharul și mulțumind, le-a dat, zicînd: Beți dintru acesta toți, acesta este sîngele meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor“ (Matei 26, 26—28).

Cuvintele acestea pot fi înțelese numai literal, pentru că:

a) Mîntuitorul nu zice: această pîine însemnează (simbolizează) și acest vin simbolizează, ci zice: această pîine este trupul meu și acest vin este sîngele meu.

b) Mîntuitorul ne arată că Legea cea Nouă o așează prin sînge. Căci nu se putea ca Legea cea Nouă să fie așezată cu vin de rînd, care să simbolizeze — numai — sîngele Domnului, fără să fie aieva acest sînge. Cu atît mai vîrtos, cu cît însăși Legea cea veche a fost așezată cu sînge propriu-zis (de animale). Or, Legea cea Nouă este o desăvîrșire a Legii celei Vechi. În consecință, ceea ce acolo a fost numai icoană, simbol sau tip, aici este adevăr sau realitate. Prin urmare, ceea ce acolo a fost sînge de animale, care a substituit sîngele oamenilor, aici este sînge de om în înțelesul propriu al cuvîntului.

Că pîinea și vinul de la Sf. Cuminecătură sînt cu adevărat însuși trupul și sîngele Domnului, ne încredințează prin cuvinte clare Sf. Apostol Pavel: „Paharul binecuvîntării, pe care-l binecuvîntăm, nu este, oare, împărțirea cu sîngele lui Hristos? Pîinea pe care o frîngem nu este, oare, împărțirea cu trupul lui Hristos? Că o pîine, un trup sîntem cei mulți, căci toți ne împărțim dintr-o pîine“ (I Cor. 10, 16—17).

Același lucru îl face Sf. Apostol Pavel cînd zice: „Astfel, oricine va mîncă pîinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de trupul și de sîngele Domnului“ (I Cor. 11, 27).

3. Sf. Cuminecătură este o Sf. Taină și o Jertfă Sfîntă. Acestea sînt două însușiri de seamă ale ei.

Sf. Cuminecătură este o Sf. Taină, pentru că împărțirea cu ea are ca urmare iertarea păcatelor. Cu prilejul așezării ei, însuși Mîntuitorul spune: „Luați mîncăci... Beți dintru acesta toți. Că acesta este sîngele meu, al legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor“ (Matei 26, 26—28). De unde rezultă că sub chipul văzut al pîinii și vinului ni se împărțăște însuși trupul și sîngele Domnului, prin care noi sîntem curățiți de păcate, sîntem sfințiți și împreunați cu Hristos. Același adevăr se desprinde — cel puțin indirect — și din cuvintele prin care

Mîntuitorul a anunțat așezarea acestei Sf. Taine.

Sf. Cuminecătură este o Jertfă Sfîntă, pentru că — ca la orice jertfă — avem de a face cu trup și sînge sacrificat, adică jertfit, în vederea iertării păcatelor. În cadrul ei, trupul Domnului „se frînge“, iar sîngele Domnului „se varsă“ pentru noi: „Acesta este trupul meu (care se frînge), ... acesta este sîngele meu...“, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor“ (Matei 26, 26—28).

Sf. Cuminecătură întrunește în sine toate elementele unei jertfe. Ea este jertfa care s-a adus pe Golgota, care a înlocuit orice alte jertfe și care a fost adusă „pentru mulți“, adică pentru toți.

Această jertfă, adusă odată pentru totdeauna, se continuă — în chip necrunt —, se actualizează, se permanentizează în Sf. Taină a Euharistiei (Cuminecăturii). Trupul și sîngele acestei Jertfe nu mai sînt trup și sînge natural ca în jertfele de pîină la ea, ci sînt ceea ce au devenit la așezarea acestei Sf. Taine, adică trupul și sîngele Domnului sub chipul văzut al pîinii și vinului.

4. Totodată Sf. Cuminecătură este și un ospăț comemorativ, întrucît ea se săvîrșește și întru amintirea patimilor și morții Domnului. Acest caracter rezultă din înseși cuvintele Mîntuitorului: „Aceasta să faceți spre pomenirea mea“ (Luca 22, 19; vezi și I Cor. 11, 24—25). De asemenea, Sf. Apostol Pavel zice: „De cîte ori veți mîncă această pîine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți pînă cînd va veni“ (I Cor. 11, 26).

5. Sf. Cuminecătură — ca taină, jertfă și comemorare a morții Domnului — nu este orice pîine și orice vin, ci numai cele care sînt aduse în cadrul Sf. Liturghii de către preoți rînduiți de către Sfînta Biserică. Acești preoți fac rugăciunile speciale pentru prefacerea pîinii și a vinului în trupul și sîngele Domnului, așa cum s-au prefăcut și cele de la Cina cea de Taină, prin care Mîntuitorul a întemeiat Sf. Cuminecătură.

6. Sf. Cuminecătură poate fi săvîrșită numai de către preoți. Pentru că ea este o Sf. Taină și Sf. Taine se săvîrșesc numai de către preoți. Aceasta rezultă din cuvintele Sf. Apostol Pavel: „Așa să ne socotească pe noi fiecare om: ca slujitori ai lui Hristos și ca economi ai tainelor lui Dumnezeu“ (I Cor. 4, 1; vezi și Efes. 4, 11; I Cor. 12, 28—30). După cum și celelalte Sf. Taine numai preoții le pot săvîrși, tot așa și Sf. Taină a Cuminecăturii poate fi săvîrșită numai de către episcopi și preoți. Cu atît mai vîrtos, cu cît aici este vorba despre prefacerea pîinii și a vinului în trupul și sîngele Domnului, de iertarea păcatelor și de continuarea celei mai mari jertfe.

În concluzie finală, Sf. Cuminecătură are temeuri clare, precise și solide în Sf. Scriptură. Ca atare, ea face parte integrantă din învățătura și practica Bisericii noastre. De aceea, trebuie s-o

„Iisus cel înviat“

(Urmare din pag. 1)

Prezența lui Iisus Hristos în mijlocul nostru ne îndeamnă nu numai să slujim Bisericii Sale, ci să slujim și semenilor, fără deosebire de naționalitate sau credință religioasă, și — mai ales — să slujim obștei celei mari a poporului nostru, a omenirii întregi. Căci Iisus a trimis pe Sf. Apostoli și urmașii lor să propovăduiască Evanghelia tuturor neamurilor. În felul acesta Iisus Hristos însuși — Cel ce este în mijlocul nostru și în noi — ne cheamă să cinstim toate neamurile, să ajutăm la întărirea păcii și înfrățirii în întreaga lume, să ne iubim patria și poporul și să contribuim cu tot sufletul și toată capacitatea noastră de nuncă și creație la înălțarea patriei noastre pe culmi de cultură și progres.

Dacă mitropolitul Andrei Șaguna — de la a cărui adormire în Domnul se împlinesc anul acesta o sută de ani — a lucrat nu numai pentru ca viața Bisericii să se desfășoare în dreapta credință și în solidaritatea dintre ierarh, cler și credincioși, ci și pentru ca poporul nostru să progreseze în școli, în cultură, în economie, în înfrînd școli populare și licee, tipografie, ziarul „Telegraful Român“, sprijinind prin burse ridicarea oamenilor de seamă și promovînd comerțul și meseriile, cu atît mai mult astăzi obștea cea mare a ierarhilor, clerului și credincioșilor Bisericii Ortodoxe Române, în frunte cu Preafericitul Patriarh Justinian — căruia îi aducem cinstire deosebită la 25 ani de rodnică patriarhicească arhipăstorire — a sprijinit și sprijinește munca eroică a întregului nostru popor, care, sub îndrumarea înțelepților lui conducători, își făurește o viață nouă, înfloritoare, realizînd și depășind cele mai îndrăznețe visuri ale înaintașilor noștri. Prin ceea ce facem pentru țara noastră, pentru pace și înfrățire între popoare, ne dovedim nu numai buni fii ai poporului, ci cu adevărat buni fii ai Bisericii, adevărați ucenici ai lui Hristos-Domnul, Cel ce ne cheamă la iubire, solidaritate și continuă perfecționare în viața și activitatea noastră multilaterală.

Lumina Învierii lui Hristos strălucește cu putere în sfințele slujbe ale Bisericii din acest mare Praznic al Sfințelor Paști. Ea ne cheamă la bucurie și pace, la înfrățire și unitate, la urmarea lui Hristos în slujire jertfelnică a Bisericii, a semenilor, a poporului, a omenirii întregi. Să preamărim dar pe Iisus cel înviat pentru noi și pentru mîntuirea noastră și să ne întîmpinăm unii pe alții cu mărturisirea mironosițelor femei și a ucenicilor Domnului: Hristos a înviat! și toată viața noastră lui Hristos-Dumnezeu să o dăm.

prețuim și s-o valorificăm pentru mîntuirea și desăvîrșirea noastră, pentru preamărirea lui Dumnezeu și dobîndirea fericirii vremelnice și veșnice.

C. Sîrbu

Din înțelesurile rugăciunii Sf. Efrem Sirul

Din fața Sf. Altar auzim atît de des în postul Sf. Paști mai ales rugăciunea Sf. Efrem Sirul, această liră a Duhului Sfînt: „Doamne și Stăpînul vieții mele, duhul trîndăviei, al grijei de multe, al iubirii de stăpînire, al grăirii în deșert nu mi-l da mie.

Iar duhul curăției, al gîndului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-mi-l mie, slugii Tale.

Așa, Doamne Dumnezeule, ajută-mi să-mi văd greșalele mele și să nu osîndesc pe fratele meu, că binecuvîntat ești și preamărit în veci. Amin.“

Rugăciunea, precum vedem, are un bogat conținut de zidire sufletească și trupească, o mulțime de înțelesuri, din care desprindem doar cîteva.

Sf. Efrem Sirul însetează după creșterea în virtuți. Ca să poată înscrie tot rostul vieții sale și a tuturor celor ce se vor ruga ca el, în făgașul unor astfel de meridiane sfînte, pune în conlucrare a sa voință cu lucrarea lui Dumnezeu „Domn și Stăpîn al vieții sale“, cerînd cu stăruință Celui Atotputernic, de care depinde înfăptuirea binelui, să nu-l lase să cadă în duhurile a patru rele care năruiesc adesea fericirea noastră pămîntească. Le numește duhuri, ca să arate că ele ființează, că au putere stricăcioasă asupra celui ce fraternizează cu ele. Cel mai aprig dintre ele este acela care omoară în noi dorul de viață. Acesta este duhul trîndăviei, cursă de întunecare, de secătuire a facultăților fizice și psihice, ruinător al sănătății. Înțeleptul Solomon spune că „poftele omoară pe cel leneș“ (Pilde 11, 25).

Duhul grijei de multe este o împrăștiere nesănătoasă a gîndirii și a voinței, cu scopul de a face și a cuceri totul, ca din totul acesta să nu fie nimic cum se cade. Grija de multe disociază pe om de la împlinirea datoriilor pentru prezent, timpul îl macină în zadar, „căci cine vrea să fie pretutendeni nu este nicăieri“, cum zice proverbul românesc.

Întrecerile și specializarea în muncă, calitatea celor obținute prin virtutea muncii, potrivit chemării fiecărui om, dovedesc că în viața majorității dintre noi s-a alungat de mult nefasta grijă de multe. Dominanta societății noastre de astăzi este munca cinstită, pusă în slujba intereselor obștești.

Grăirea în deșert, de care ca de o pară de foc se cade a ne feri clipă de clipă, este o blamare crudă a vieții aproapei și chiar a vieții celui ce cu gura sa o nutrește. Cel ce se lasă pradă vorbelor deșarte, înjurăturilor, bîrfelilor etc., „este asemenea taurilor ce împresoară, asemenea leului ce umblă mugind după pradă“ (Ps. 12, 13, 17). Bunii creștini nu se înfrățesc cu acest duh, ci în vremea rugăciunii lor zic cu Psalmistul: „Păzește, Doamne, pe robul tău de cugete și vorbe urîte“ (Ps. 23, 13).

În partea a doua a rugăciunii, într-un număr de șase cereri Sf. Părinte invocă din nou ajutorul lui Dumnezeu spre a putea face să se temenească în ființa sa ceea ce îl poate înnobila și sfinți și anume patru virtuți care se nasc una pe alta. Sf. Efrem Sirul cere duhul curăției, al purității trupești și sufletești. Acesta face din oameni

„îngeri în trup“ asemenea Sf. Ioan Botezătorul, Sf. Apostoli și altor Sfinți ai Bisericii.

Prin duhul gîndului smerit noi nu trebuie să înțelegem ceva ce umilește, căci smerit este cel ce nu este rînit de mîndrie. Ca să poată crește, smerenia are nevoie de o sevă hrănitoare, de duh răbdător, și răbdător este tot cel pe care răul nu-l învoburează, ci plin de nădejde toate cîte vin asupra sa le suferă cu resemnare, pentru ca în cele din urmă să triumfe binele. Înțeleptul Solomon elogiăză pe omul cel mult răbdător „fiindcă este cu mare înțelepciune“ (Pilde 14, 30). Personalitatea Dreptului Iov s-a plămădit în duhul imensei răbdări și răbdarea sa a rămas pilduitoare (Iacob 5, 11).

Dar, mai presus de duhul curățeniei, al smereniei, al răbdării, al vieții, trebuie să slujească duhul dragostei. Sublimitatea unui astfel de duh ne-o atestă Sf. Ev. Ioan, cînd spune că: „Dumnezeu este iubire“. Pavel Apostolul închină iubirii creștine, în virtutea căreia „toți sîntem frați“ în Iisus Hristos, cel mai lăudabil imn (I Corinteni 13).

În partea de încheiere a rugăciunii, Sf. Efrem mai insistă asupra a două cereri, afirmînd și o constatare de mare bucurie. Cere ajutor dumnezeiesc spre a-și putea cunoaște păcatele sale, adică să ajungă la o adîncă cercetare a fapturii sale lăuntrice, pentru ca, avînd conștiința nedeplinătății sale, să nu osîndească pe semenul său, ci, dimpotrivă, recunoscîndu-și fiecare lipsurile, să caute să le elimine și să facă să crească ceea ce are frumos fiecare în viața sa.

Postul Sfințelor Paști are în inima slujbelor sale alese și tezaurul acestei rugăciuni, ca să ne poată face iubitori ai virtuților și dușmani ai patimilor.

Preot Ioan Năftănăilă

INFORMAȚII

● În nr. 6 din 1 februarie al revistei „*Tribuna României*”, editată de Asociația „România”, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a semnat un articol, intitulat: *Jubileul „Telegrafului Român”*, prilejuit de împlinirea, la 3 ianuarie 1973, a 120 de ani de apariție neîntreruptă a gazetei noastre, „de slujire a intereselor superioare ale Bisericii Ortodoxe Române transilvane și ale poporului de pe aceste meleaguri”, cum spune articolul.

Menționăm că acest important eveniment din viața „Telegrafului Român” a mai fost încrestat de revistele: „*Vatra*” din Tg. Mureș, nr. 22 din 20 ianuarie 1973, „*Contemporanul*”, nr. 7 din 9 februarie 1973, și „*Magazin istoric*”, nr. 3 din martie 1973.

● De mai mulți ani încoace, Sf. Episcopie Ortodoxă Română Misionară în America editează calendarul „*Credința*”, o adevărată carte, cu un bogat și variat conținut teologic și literar, constituind și o reală cronică, „o filă de istorie asupra vieții, gândirii și activității românilor de pe continentul american”, după cum spune conducătorul menționatei episcopii, P. S. Episcop Victorin.

O asemenea carte este și calendarul „*Credința*” pe 1973, care se deschide cu portretul P. F. Pa-

triarh Justinian, precum și cu un articol semnat de Prea Fericirea Sa, intitulat: „*În duhul tradiției bisericești*”, din care reținem gânduri ca acestea: „*În fiecare an redacția calendarului „Credința” (redactori: P. Cuv. arhim. B. V. Anania și Dl Gh. Alexe n.n.) ne oferă această plăcută întâlnire duhovnicească, pe calea scrisului, cu frații noștri români ortodocși din Statele Unite și din Canada, care păstrează cu credincioșie legea noastră românească și strămoșească. Este pentru noi mai ales un prilej fericit ca, la început de An Nou, să le împărtășim, odată cu patriarhiceștile noastre binecuvântări, și bucuria părintească de a constata că Sfânta Episcopie Misionară Ortodoxă Română în America — mlădiță viguroasă a Ortodoxiei românești— reprezintă cu cinste și înalt simț de răspundere, în lumea creștină americană și canadiană, Sfânta noastră Biserică strămoșească.*”

Arătăm că printre alți colaboratori din România la acest calendar se numără și P. S. Visarion, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Sibiului, care semnează articolul: „*Aspecte din istoria unificării spirituale a românilor din Transilvania*” (Unitatea de limbă în sec. XIX).

(Continuare în pag. 4)

Alexandru Ioan Cuza

(1820 — 1873)

Alexandru Ioan Cuza este primul Domn român al Principatelor Române Unite (1859—1862), ales în Moldova la 5 ianuarie, iar în Muntenia la 24 ianuarie 1859, de la 1862 pînă la 1866 fiind cel dintîi Domn al statului național România. Figura aproape legendară a Domnului Cuza a rămas pînă astăzi vie și neștersă în memoria poporului nostru, deoarece el a fost un domnitor cu adevărat progresist, înfăptuind în tînărul stat român reforme cu adevărat epocale. După contopirea celor două parlamente de la Iași și de la București într-un singur parlament și după numirea unui guvern unic și fixarea capitalei României la București (1862), Domnul Cuza, ajutat de marele istoric și bărbat de stat Mihail Kogălniceanu, pășeste ferm și curajos pe calea unor importante reforme sociale.

Întîmpinînd o dîrză rezistență la înfăptuirea acestor reforme, Cuza formează în anul 1863 un guvern sub președinția lui Mihail Kogălniceanu. Acesta prezintă Camerii deputaților, la 13 decembrie 1863, proiectul de lege pentru secularizarea tuturor averilor mănăstirești, votat cu 97 voturi pentru și 3 contra. Textul legii, care a intrat în vigoare la începutul anului 1864, stabilea ca toate averile mănăstirești din țară — indiferent dacă mănăstirile erau închinare locurilor sfinte sau nu — precum și alte donații făcute mănăstirilor și bisericilor din țară și din străinătate, să devină bunuri ale statului român, iar veniturile acestora să fie cuprinse în bugetul statului. Această lege lovea îndeosebi în interesele unor patriarhii și ale unor reprezentanți ai locurilor sfinte, sau ai altor biserici și mănăstiri din răsărit, îndeosebi grecești, cărora le erau „închinate” din mănăstirile noastre cu toate moștile lor.

De acum înainte veniturile acestora intrau în patrimoniul statului român. Cu toate protestele adresate de cei în cauză atît Domnului Cuza, cît și marilor puteri, problema a fost rezolvată în mod definitiv.

Dîndu-și seama că Adunarea legiuitoare nu va vota legile privitoare la reforma agrară pe care voia să o înfăptuiască, în același an, după ce a dizolvat Adunarea legiuitoare, Domnul Cuza supune aprobării directe a poporului, printr-un plebiscit, *Statutul dezvoltător al Convenției* (de la Paris), — cea dintîi Constituție națională a statului nostru — pe baza căruia e întocmită o nouă lege electorală, menită să asigure parlamentului o reprezentare mai largă, iar în 14 august 1864 decretează legea agrară, concepută de M. Kogălniceanu, lege care, cu toate deficiențele și limitele ei, marchează un moment important în dezvoltarea statului român, fiind înproprietăriti un mare număr de țărani și desființându-se iobăgia.

Dar de numele popularului Domn se leagă și alte reforme, care au însemnat tot atîtea pietre de temelie la constituirea statului român modern. Astfel, în timpul scurtei sale domnii, au fost întocmite și votate Codul civil și Codul penal, Legea pentru obligativitatea învățămîntului primar, au fost înființate Universitățile din Iași (1860) și București (1864), prima purtînd astăzi numele

întemeietorului ei, a fost reglementat serviciul militar și reorganizată și dezvoltată armata națională. Totodată, la 6 decembrie 1864, au fost promulgate mai multe legi care urmăreau introducerea unui nou spirit în conducerea Bisericii. Dintre acestea amintim: „*Decretul organic pentru înființarea unei autorități sinodale centrale a Bisericii române*”, prin care se proclama și autocefalia acesteia, ca și „*Decretul organic pentru regularea shimei monahale*”, precum și *Legea pentru numirea de mitropoliți și episcopi eparhioți în România, votată de ambele camere în luna februarie dar promulgată abia în 11 mai 1865.*

E adevărat că reformele bisericești ale Domnului Cuza sînt o urmare a spiritului revoluționar din 1848 și chiar dacă unele dintre aceste reforme n-au fost pe deplin în duhul canoanelor, iar altele au fost de-a dreptul contrare acestora, ca și vechilor pravile ale țării, trebuie să recunoaștem că, în condițiile din acea vreme, ele au avut un rol binefăcător asupra Bisericii noastre, scoțînd-o de sub influențele străine și dîndu-i posibilitate să contribuie ea însăși la consolidarea statului român și la pregătirea independenței acestuia, iar pe de altă parte, au pus bazele pentru dobîndirea propriei sale autocefalii.

Dar spiritul progresist al lui Cuza, oglindit în reformele sale și îndeosebi în reforma electorală, legile agrare și bisericești, au coalizat împotriva sa pe reprezentanții boierimii conservatoare, pe exponenții aripii drepte a burgheziei, precum și pe unii ierarhi și boieri care, sub egida „*luptei pentru canonicitate*”, urmăreau să mențină Biserica Ortodoxă Română în totală dependență de Patriarhia din Constantinopol, astfel că, „*monstruoasa coalitie*” l-au silit pe Domnul Cuza să abdice, la 11 februarie 1866, aducînd în locul lui un domn străin de țară și popor. Exilat și expulzat, domnitorul Alexandru Ioan Cuza și-a petrecut restul vieții în Germania, unde a murit la 1873. Rămășițele sale pămîntești au fost aduse în țară și înmormîntate la Ruginoasa (Iași), iar în prezent se află la biserică „*Sfinții Trei Ierarhi*” din Iași.

Împlinindu-se 100 de ani de la moartea sa, „*Telegraful Român*” își îndeplinește o pioasă datorie, evocînd figura acestui Domn român progresist, intrat pentru totdeauna în conștiința poporului, ale cărui reforme le-a înregistrat, la vremea lor, în paginile sale. Dar și orașul nostru păstrează o amintire neștersă acestui Domn, care prin patriotismul, spiritul și reformele sale, a însuflețit nădejile românilor din Transilvania, supuși în acea vreme jugului unei stăpîniri străine, și la a căror Mare Adunare de pe Cîmpia Libertății din Blaj, din mai 1848, a participat. De aceea, trecătorul care străbate strada Nicolae Bălcescu din Sibiu citește cu adîncă emoție textul de pe placa de marmură, așezată pe peretele casei care poartă numărul 17: „*Aici a poposit, la 3 martie 1866, primul Domnitor al României, Alexandru Ioan Cuza (1820—1873), în drum spre exil, după detronarea sa de către reacțiunea burghezo-moșierească.*”

I. Z.

Mitropolitul Dosoftei

(Urmare din pag. 1)

cu Patriceicu Vodă în Polonia. Se întoarce în 1675 în Moldova, fiind mai întîi închis în Mănăstirea Sf. Sava, de către urmașul lui Petriceicu, Dumitrașcu Vodă Cantacuzino (mîniat pentru că a fugit), iar după cîteva luni, cîștigînd încrederea domnitorului, a fost pus din nou în scaunul arhi-păstoresc al Moldovei. De acum păstorește liniștit pînă în anul 1686, lucrînd cu deosebire la cărțile sale literare și bisericești, într-o acțiune organizată de tipărire de cărți bisericești în limba română.

Cu ajutor primit de la patriarhul Ioachim al Moscovei, înființează o tipografie la Iași, în care a tipărit multe cărți de cult în limba română, traduse fiind din limbile slavonă și greacă, ca de pildă: *Psaltirea în versuri* (1673), *Acatistul Născătoareii de Dumnezeu, Dumnezeiasca Liturgie* (1679), *Molitvelnicul* (1681), *Paremiile peste an* (1682), *Viața și petrecerea Sfinților, în 4 volume* (1682), la traducerea căreia a lucrat vreo 25 de ani, ș. a. Aceste două din urmă amintite nu sînt sînt simple traduceri ci texte adunate și întocmite după cum i se părea lui că sînt cu totul de folos pentru credincioșii bisericii românilor.

Avem de la mitropolitul Dosoftei și o scriere cu cuprins istoric și anume: un poem de 136 versuri, în care face o cronologie versificată a domnitorilor Moldovei (publicată în fața *Molitvelnicului* din 1681).

La anul 1686 este luat ca ostatec în Polonia de regele Sobieschi, unde și moare în lipsuri și nevoi, cu sufletul încărcat de dorul bunilor săi credincioși moldoveni și al țării sale dragi.

Opera de căpetenie a mitropolitului Dosoftei, care ocupă un loc însemnat în tezaurul literaturii românești, este „*Psaltirea... pre versuri tocmită*”, de la a cărei tipărire (Uniev-Polonia, 1673) se împlinesc 300 de ani și care are un volum de peste 8600 versuri.

Pe lîngă roada de lumină și zidire sufletească creștină prin citirea ei pe înțelesul poporului, *Psaltirea în versuri* are o valoare literară deosebită, fiind prima operă românească cultă în versuri, care va contribui la dezvoltarea poeziei noastre culte. După cum însuși mărturisește, autorul a săvîrșit o muncă migăloasă, lucrînd „*cu lungă osteneală... în cinci ai (ani) foarte cu osîrdie mare*”, pentru tocmita *Psaltirii „pre versuri*”, învingînd în bună măsură greutățile mijloacelor sărace de exprimare literară ale limbii române din acea vreme.

Găsim în *Psaltire versuri* ce transmit stări sufletești cu un farmec arhaic deosebit ca de pildă în Ps. 17:

*Iubi-te-voi Doamne, că tu-mi ești putiare
Mi-i Domnul vîrtute-n vreme de cădiare
Și locu de scăpare și de mîntuimță
Dumnezeu ce-mi iaste nădejde-n credință.*

Altele sînt turnate în forma versului popular, cu dulceața doinei sau baladei, ca de pildă în Ps. 101:

*Că-mi trec zilele ca fumul
Oasele mi-s răci ca scrumul
Ca nește iarbă tăiată
Mi-este inema secată.*

Unele din acest gen de versuri au circulat în popor prin viu grai, devenind colinde.

Stihuri ca cele din Ps. 46 amintesc de versificația Mioriței:

*Pe vîrfuri de munte
S-aud glasuri multe
Cu bucine mare
Cu naltă strigare.*

Între psalmii: 131 și 132, mitropolitul Dosoftei adaugă 8 versuri originale, cu următoarea adnotare: *Aceste patru părechi de stihuri le-am scornit eu, prăvind acest spalm*:

*Cine-și face zid de pace
Turnuri de frăție
Duce viață fără greață (greutate)
'Ntr-a sa bogăție
Că-i mai bună denpreună
Viața cea frățescă
Decît arma ce destramă
Oaste vitejească.*

Opera poetică a lui Dosoftei dovedește un fapt, care pînă la dînsul a fost tăgăduit, anume că și în limba poporului se pot scrie versuri și se poate face literatură, ea avînd toate mijloacele de exprimare a celor mai adînci gânduri și simțăminte omenești.

Pr. I. Fulea

INFORMAȚII

(Urmare din pag. 1)

● Intrucît urmează să înceapă lucrările de restaurare a bazilicii și întregului complex, de o valoare arheologică unică în România, Episcopia Dunării de Jos a mutat osemintele martirilor din sec. IV de la Niculițel: Zoticos, Attalos, Kamisis și Filippos, la Mănăstirea Cocoșu, aflată la numai 5 km. Transferarea s-a făcut la 17 ianuarie a. c. de către P. S. Gherasim Constanțeanul, Arhieru-vicar la menționata Episcopie, și de un sobor de preoți și monahi. Osemintele au fost așezate în racle de metal separate și duse în biserica mare a Mănăstirii Cocoșu.

● Duminică, 4 martie 1973, Mitropolia Banatului a sărbătorit cea de a 11-a aniversare a întronizării Înalț Prea Sfințitului Nicolae ca Mitropolit al Banatului. Aniversarea a fost marcată prin Sf. Liturghie arhierască, oficiată de Î. P. S. Sa și de recepția ce a urmat la reședința mitropolitană.

În cadrul Sf. Liturghii Înalț Prea Sfinția Sa a hirotonit într-un preot pe diaconul Ioan Culda, numit paroh la Jabăr, protopopiatul Lugoj.

● Luni, 5 martie a. c., Înalț Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae al Banatului a primit vizita frățescă a P. S. Sale Marton Aron, Episcopul romano-catolic din Alba Iulia. P. S. Sa a fost însoțit de Episcopul auxiliar Iakab Antal și de protopopul Conrad Kernweisz de la protopopiatul romano-catolic din Timișoara. După convorbirile care au avut loc la reședința mitropolitană, oaspeții, însoțiți de Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului, au vizitat Catedrala mitropolitană.

Întâlnirea aceasta constituie o nouă mărturie a bunelor relații care există între reprezentanții cultelor religioase din patria noastră, dorința lor de a-și aduce împreună contribuția la cauza progresului și păcii.

● Duminică, 25 martie 1973, la praznicul Bunei Vestiri, s-au împlinit 30 de ani de neîntreruptă activitate a corului bisericesc de femei de la biserica „Buna Vestire” din Sibiu, înființat la recomandarea și cu sprijinul preotului profesor Timotei Popovici.

Cu acest prilej, Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a felicitat pe coriste, în frunte cu vrednica lor dirijoare, doamna Maria Creangă.

● Centrul de îndrumare a creației populare și a mișcării artistice de masă a deschis, între 20 martie—5 aprilie 1973, la Galeriile de Artă, Piața Cosmonauților nr. 7 din București, o Expoziție de pictură pe sticlă a ieromonahului Timotei Tohăneanu de la Mănăstirea Brîncoveanu, Sîmbăta de Sus, jud. Brașov. Cele aproximativ 40 buc. picturi pe sticlă expuse sînt inspirate mai ales din istoria poporului nostru și din folclor.

„România Liberă” din 22 martie 1973 îl caracterizează pe autorul lor drept unul din „principalii continuatori ai acestei străvechi tradiții artistice”, iar Vasile Savonea, în prezentarea pe care i-o face, spune între altele: „Există la Timotei Tohăneanu o evidentă plăcere a meșteșugului, grafie delicată urmărită nuanțat, o cromatică ușor pastelată, tinzînd către armonii suave ce atenuază intrucîtva șocul optic obținut de iconarii de altă dată. Este o preocupare de vizibil rafinament, dar și o mărturisire a unei sensibilități distincte, meditative, de aleasă factură sufletească. Îl recomandăm publicului bucureștean cu convingerea că creația sa va îmbogăți cu note originale peisajul manifestărilor artistice actuale din Capitala noastră”.

Credincioșii care își abat pașii pe la Mănăstirea Brîncoveanu își pot încălzi sufletul, între altele, și cu bogata gamă de icoane pe sticlă ale harnicului și priceputului ieromonah T. Tohăneanu.

● În zilele de 29—30 martie 1973, Centrul arhiepiscopesc a fost vizitat de Dl Pastor Dr. Ichannes Althausen, conducătorul Institutului ecumenic din Berlin, fiind însoțit de C. pr. I. Săbăduș de la Sf. Patriarhie din București.

Oaspetele a vizitat Catedrala mitropolitană, bibliotecă mitropolitană, biserica cea mare, mausoleul lui Șaguna și muzeul etnografic din Rășinari, biserica-monument istoric și muzeul de icoane pe sticlă din Sibiel ș. a.

La Institutul Teologic Universitar din Sibiu a avut loc o întîlnire, în Aula Institutului, cu studenții teologi, precum și cu profesorii Institutului. Cu prilejul acestei întîlniri corul studenților teologi a susținut un program de compoziții religioase și patriotice, în cadrul căruia au vorbit: P. C. rector Is. Todoran, Dl pastor Johannes Althausen și Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului.

La prînzul dat în onoarea oaspetelui la reședința mitropolitană, joi, 29 martie a. c., de către Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului au mai participat: P. S. Episcop-vicar Visarion, Eminența Sa Dl Episcop Albert Klein al Bisericii Evanghelice C.A. din Sibiu, P. C. vicar Tr. Belașcu, P. C. rector Is. Todoran și Dl prof. Klein din partea Institutului Teologic Universitar Protestant Unic, ramura Sibiu.

Oaspetele și-a exprimat admirația față de obiectivele vizitate, față de procesul de învățămînt desfășurat la Institutul nostru Teologic, față de conviețuirea ecumenică între cultele din Sibiu etc.

● Joi, 10 aprilie 1973, la Centrul arhiepiscopesc Sibiu a avut loc consfătuirea trimestrială cu P. C. protopopi din Arhiepiscopie. Consfătuirea a fost prezidată de Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului și, pe lîngă cei 13 părinți protopopi, au mai participat: P. C. vicar Tr. Belașcu, P. C. rector Is. Todoran, P. C. consilieri, P. C. inspector și P. C. secretar eparhial.

S-au făcut dări de seamă asupra activității din trimestrul care s-a încheiat și s-au dat îndrumări

din partea Î. P. S. Mitropolit Nicolae pentru trimestrul în care am pășit, accentuîndu-se căile pentru o pastorație cît mai rodnică întru formarea credincioșilor noștri în trăirea unității noastre de credință și a dragostei de Patrie.

În cadrul consfătuirii au luat cuvîntul toți participanții.

● În interviul acordat de Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat, Societății olandeze de radioteleviziune K.R.O. (apărut în ziarul „Scînteia” din 10 aprilie 1973) este abordată și o problemă privind viața cultelor din țara noastră, cu referire la care Domnul Președinte a spus între altele:

„În România își desfășoară activitatea 14 culte religioase. Desigur, locul principal îl ocupă biserica ortodoxă. Toate cultele se bucură de dreptul deplin de a-și desfășura activitatea. Apreciez că nu există nici o contradicție între făurirea societății socialiste și existența unor culte religioase, a dreptului cetățenilor de a avea o credință religioasă...”

Deci, în societatea socialistă românească — și cred că și în Occident, cînd se va pune această problemă la ordinea zilei — biserica își poate desfășura nestingherită activitatea”.

Episcopul Policarp Morușca

La 20 martie 1973, s-au împlinit 90 de ani de la nașterea celui dintîi episcop al românilor ortodocși din Statele Unite ale Americii.

Născut la 20 martie 1883, în satul Cristești (Dealul Geoagiului), jud. Alba, este ramura unui străvechi trunchi preotesc prezent în luptele pentru unitatea și libertatea poporului român.

Copilăria și-a petrecut-o de la patru ani în satul Craiva, jud. Alba, unde își avea parohia tatăl său, preotul Ioan Morușca, și mama Ana, născ. Cado, fiica preotului Zevedeu din Mesentea-Alba.

Sub „Piatra Crăivii” s-a dăltuit figura viitorului episcop, care, după ce-a trecut prin școala elementară, după împrejurările crude ale istoriei, a urmat liceul din Alba Iulia și din Blaj, manifestîndu-și la un moment dat, în ultima clasă de liceu, puternicul sentiment național și dorul după libertate. Studiind teologia la Sibiu, a funcționat trei ani ca învățător la școala confesională din Sebeș Alba, Ludoș-Sibiu și Piciș-Alba, debutînd în vremea respectivă în ziaristică, pășind în public ca predicator și activînd în cadrele „Astrei”, pentru luminarea poporului.

Între anii 1908—1919 funcționează ca preot la Șeica-Mare. În anul 1919 a lucrat la Consiliul Dirigent — Resortul Culte și Instrucție, sub conducerea lui Vasile Goldiș, fiind ales apoi referent episcopesc în Consistoriul reînființatei Episcopii a Clujului.

În anul 1920 funcționează ca duhovnic al Academiei Teologice-Sibiu, predînd studenților pastorală și dreptul. În anul 1921/1922 e redactor al Revistei Teologice, avînd deosebite sarcini de serviciu în Consistoriul din Sibiu, tocmai în perioada de organizare a Bisericii străbune, în cadrul Statului român.

Cu ocazia pelerinajului de la Ierusalim din anul 1925, organizat de mitropolitul Nicolae Bălan, a luat hotărîrea de-a intra în monahism, fiind tuns ca monah după sosirea în țară și schimbîndu-și numele din Pompei în Policarp.

De atunci și pînă în anul 1935 a fost stareț al mănăstirii Hodoș-Bodrog, unde a dat dovadă de-o rară putere de muncă în organizarea mănăstirii și conducerea ei.

La începutul anului 1935, Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a ales ca episcop al românilor din S.U.A., fiind hirotonit în 24 martie 1935, iar în luna iunie a anului respectiv a plecat în misiunea de episcop ortodox pentru românii din S.U.A. Ajuns la Cleveland, i se acordă o caldă ospitalitate la casa preotului Ioan Truța, iar în 4 iulie își face instalarea în Catedrala din Detroit.

Dornic să-i vadă pe toți românii de pe meleagurile îndepărtate ale Americii, a înfruntat toate privațiunile unui început misionar și, fără a precepeți nici un efort, în decurs de un an a vizitat toate cele 47 parohii ortodoxe, răsfirate în Statele Unite și Canada. Cu acest prilej a sfințit bisericile lor prin care n-a mai trecut arhieru și a așezat în prestolul altarelor sfintele moaște și pămînt dus din toate unghiurile Țării mame. Emoții și amintiri răscolite, ca și o năvală de sentimente patriotice s-au împletit în inimile românești „de peste mări și țări”.

În toamna anului 1936 a convocat „Congresul bisericesc”, luînd legătura cu reprezentanții parohiilor, după care s-a prezentat în audiență la Președintele de atunci al Statelor Unite ale Americii, Fr. D. Roosvelt, care l-a primit cu multă amabilitate.

Conștient de răspunderea ce-o avea de-a fi nu numai primul lor episcop, ci și cel mai bun român care s-a dus acolo „să adune pe cele risipite”, a trezit în ei nostalgia Patriei și a ținut trează conștiința românească, cu orice prilej și cu toată puterea sa de convingere. Surprins în țara-mamă de evenimentele anului 1939, nu se mai poate întoarce la credincioșii săi din S.U.A. În situația aceasta, i se încredințează funcția de Director al Internatului Institutului Teologic Universitar din București redeschis, apoi e numit Locotenent de episcop la Sighet-Maramureș, pînă în 30 nov. 1946, cînd se retrage la pensie în satul copilăriei sale Craiva-Alba și apoi în Alba Iulia.

După o scurtă suferință, trece la cele veșnice, în ziua de Sf. Dumitru 1958, trupul neînsuflit fiind depus în Catedrala Reîntregirii din Alba Iulia și prohodit în ziua de 30 oct., de un sobor de ierarhi, preoți și diaconi, în frunte cu mitropolitul de atunci al Ardealului, Nicolae Colan, apoi înmormîntat în cimitirul Mănăstirii Sf. Ioan Botezătorul din Alba Iulia — lîngă platoul Romanilor, unde odihnesc și ierarhii Ioan Stroia și Veniamin Nistor.

Figură maiestuoasă, cu o puternică voce ca un prăvălit de stîncă, episcopul Policarp a știut să cucerească inima credincioșilor, punînd o piatră de temelie la organizarea episcopiei ortodoxe a românilor din S.U.A. Contribuția sa la promovarea conștiinței naționale și a unității poporului român a lăsat ca memoria să-i fie neștearsă.

Pr. Nichifor Todor

Hristos a înviat!

Ghiocci și toporași,
Mieluși și iepurași,
Puișori în pușușori,
Stropi de-argint pe mîțișori;

Ciripiri de ciocîrlii,
Oua roșii la copii
Și miresme încîntătoare
De cireși scâlțați în floare —
Toate spun cu-adevărat

Că HRISTOS A ÎNVIAT!

Emilia Th. Lazăr

● Redacția „Telegrafului Român” mulțumește călduros pentru gîndurile bune primite din partea unor cititori, cu prilejul celor 120 de ani de apariție neîntreruptă a acestei publicații.

● Informăm cititorii noștri că abonamentele (24 lei un abonament anual) se achită anticipat. Abonamentele vechi se reînnoiesc în cursul lunii decembrie pentru anul care urmează. Abonamentele neachitate în timp util se sistează.